

Η σχολική μου εκδρομή στην Αίγινα

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Νησί των φιστικιών ή των σκουπιδιών;

Ένας μαθητής Γυμνασίου εξ Αθηνών και για την αντιγραφή Ηλίας Μεσσίνος

Αγαπητό μου ημερολόγιο, Φέτος η σχολική επιτροπή αποφάσισε να πάμε ολοήμερη εκδρομή στην Αίγινα. Πριν έρθουμε, δεν ήξερα τι να περιμένω. Στη Γεωγραφία είχαμε μάθει μερικά πράγματα για την Αίγινα, όπως «Πρώτη Πρωτεύουσα του Ελληνικού Κράτους επί βασιλείας του Όθωνα, Νήσος του Αργοναυλικού, οι κάτοικοι ασχολούνται με τη γεωργία, την κτηνοτροφία και την αλιεία. Βασική καλλιέργεια το φιστίκι». Σίγουρα κατατοπιστικές πληροφορίες, αλλά δεν αρκούν για να γνωρίζω κάτι ουσιαστικό για το νησί. Επίσης, στην Ιστορία είχαμε μάθει ότι η Αίγινα είναι «νησί του Αιακού, ακολούθησε την πορεία της Κλασικής Αθήνας, κλπ...» όμως τίποτα για τη σύγχρονη Αίγινα.

Φύγαμε από τον Πειραιά με το πλοίο των 8.

Οι συμμαθητές μου κόναν τόσο φασαρία στο σαλόνι του πλοίου, που προτίμησα να κάτσω μόνος μου στο κατόστρωμα, απολαμβάνοντας το φρέσκο πρωινό αεράκι και τα όμορφα αρχοντικά της Αίγινας πριν φτάσουμε στο λιμάνι. Σε μιάμιση ώρα ήμασταν εκεί. Ήταν ένα ευχάριστο δρα-

σερβ πρωινό. Το λιμάνι φαινόταν πολύ όμορφο από το πλοίο, με τον Αη Νικόλα το θαλασσινό (νομίζω έτσι μου τον είπαν) στην προκυμαία και τη Μητρόπολη στο βάθος. Περιπατήσαμε λίγο όλοι μαζί στην προβλήτα, στην παραγορά, στην οδό Αφραίας με τα μαγαζιά, φτάσαμε μέχρι τον πύργο του Μ(άρκελλου, νομίζω).

Κάποια στιγμή χωρίσαμε και σκορπίσαμε δεξιά και αριστερά. Είχαμε μόλις δύο ώρες στη διάθεσή μας, πριν μας πάνε για επίσκεψη στο Ναό της Αφραίας. Τα καφενεία γρήγορα γέμισαν με γνωστά πρόσωπα που με χαιρετούσαν από παντού. Αν ήθελα να δω το νησί, έπρεπε να φύγω από εδώ και να πάω λίγο πιο μακριά, εκεί που πάνε και οι ντόπιοι. Πήρα στην τύχη ένα σκακάκι του λιμανιού. Είδα από τα μαγαζιά να καλημερίζουν τους περαστικούς. «Παράξενο», σκέφτηκα. «Φαντάσου κάτι τέτοιο στην Αθήνα! Να περπατάς στην Ερμού και οι μαγαζάτορες να σε χαιρετάνε με το όνομά σου!». Το σκακάκι με απομάκρυνε από το λιμάνι. Δεν έβλεπα πιά βηπρίνες, αλλά αυλές. Κυρίες που έπλεναν τις αυλές τους με χαιρετούσαν με το χαμόγελο. «Παράξενο μέρος» σκέφτηκα. «Ο κόσμος είναι φιλικός και φιλόξενο!».

Σε λίγο οι αυλές έγιναν κήποι και οι κήποι χωράφια και φιστικιές. Πολλές φιστικιές. Πρώτη

φορά τις έβλεπα στο φυσικό τους περιβάλλον και με μάγεψαν με την απλότητά τους και την τάξη τους. Η μία μετά την άλλη σε αμέτρητες σειρές. Ο ρυθμός της φύσης, όπως ο ρυθμικός ήχος που κάνουν τα αμαξάκια (αλήθεια, υπάρχουν ακόμα!) και τα πέταλα των αλόγων. Στις φιστικιές μόλις άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα φύλλα. Το φιστίκιο θα αρχίσουν ακόμα.

Παρατηρώντας τις φιστικιές, άρχισα να αντιλαμβάνομαι και τα σπύτια. Όμορφα σπύτια, καλοχτισμένα, με πέτρα ή σοβά, σε ωραία χρώματα. Το τοπίο με μάγεψε και για μία στιγμή νόμιζα ότι ήμουν σε άλλη χώρα. Δεν άντεξα και έβγαλα τη φωτογραφική μου μηχανή από την τσάντα. Έπαιρνα φωτογραφίες τη μία μετά την άλλη όμως κάτι με ενοχλούσε: σκουπίδια παντού.

Δεν μπορούσα να απολαύσω τίποτα δίχως να πρέπει να τα αποφεύγω! Ήταν ενοχλητικό, εκνευριστικό, αφόρητο! Στην άκρη του δρόμου σκουπίδια, στην παραλία σκουπίδια, στα βραχάκια, στα λιμανάκια, στα δέντρα σκουπίδια! Σκουπίδια, μπάζα, ανακατεμένα χαρτιά, πλαστικά, κονσέρβες και αποφύγια. Χειρότερα και

από την Αθήνα. Τελικά δεν ονειρεύομαι ούτε βρίσκομαι σε μαγευτικό τόπο. Βρίσκομαι στην ίδια εγκατάλειψη, στην ίδια βρωμιά, στον ίδιο ωχαδελφισμό, που συναντώ στις χειρότερες γειτονιές της Αθήνας. Είδα δύο καλοντυμένους ξένους επισκέπτες να τους ξεναγούν σε ένα από τα «καλά» σκακάκια του νησιού: «Εδώ μένει ο τάδε. Στο άλλο σπύτι μένει ο δεινα». Η Αθηναία ξεναγός τους, είχε μαγευτεί και η ίδια από τη κλιδή των ονομάτων που αναφωνούσε, όμως οι ξένοι επισκέπτες της τα είχαν χάσει με τα σκουπίδια, τις ακινημένες σακούλες που «στόλίζουν» τα κάγκελα, τους μαντρότοιχους και τις κοιλώνες της ΔΕΗ πλάι στις ακριβές βίλες και επαύλεις των επωνύμων του νησιού. Το σουρεαλιστικό αυτό τοπίο μου θύμιζε κάτι φωτογραφίες τριτοκοσμικής χώρας που είχα δει στο Ίντερνετ, όπου οι ζάμπλουτοι ιδιοκτήτες φωτογραφίζονταν στις επαύλεις τους, ενώ οι υπόνομοι έτρεχαν στο δρόμο ακριβώς απέξω, και τα σκουπίδια ήταν πετομένα ακριβώς έξω από την πόρτα τους...

Θα το θυμάμαι το ταξίδι αυτό. Η Αίγινα είναι τόσο όμορφη. Μπορεί όμως να είναι βρώμικη και εγκαταλελειμμένη η μούσα του Καζαντζάκη;

Υ.Γ. Όταν γύρισα το βράδυ στην Αθήνα, έπεσα να κοιμηθώ και είδα ένα καταπληκτικό όνειρο. Ότι λέει η Αίγινα εξακολουθούσε να είναι τόσο όμορφη και παντού, στην προβλήτα του λιμανιού, τις γειτονιές, τα σκακάκια, είχαν μπει κάδοι ανακύκλωσης για το χαρτί, το αλουμίνιο, το πλαστικό, τα οργανικά υλικά... Γίνεται όραμα να βγει αληθινό;

Φωτογραφίες από τις «ομορφιές» της Αίγινας

